

Hồi 72

Cứu Cam Đường Thập Ngũ Muội Vong Thân

ẹ oẹ!

Thập Ngũ muội ra tay nhanh như điện chớp đâm vào tử huyệt trước ngực hai gã.

Hai tay kiếm thủ mất mạng mà chưa kịp hiểu vì chuyện gì.

Cam Đường rượt thật mau cho kịp Thập Ngũ muội.

Thập Ngũ muội nói:

- Đã kinh động đến bọn chúng rồi. Chúng ta phải chạy cho lẹ!

Hai người vừa đi vừa né, nhưng loang loáng rất mau. Chớp mắt đã ra tới vườn phía sau, hai người liền vượt tường mà chạy.

Cam Đường thở phào một cái nhìn Thập Ngũ muội xá dài nói:

- Ôn to không dám ngỏ lời cảm tạ, mà chỉ mong có ngày báo đáp.

Thập Ngũ muội thở dài nói:

- Cam thiếu hiệp bất tất để tâm làm chi. Gieo đào trả hận, gọi là tỏ chút lòng thành.

Cam Đường không khỏi sửng sốt, vì bình sinh chàng chưa làm được chuyện gì cho nàng mà đã chịu ơn nàng hai lần, sao nàng lại nói đến câu “gieo đào trả hận”? Chàng nhú cặp lông mày, vội hỏi:

- Tại hạ chưa hiểu rõ.

Giữa lúc ấy có tiếng gió vụt tới.

Thập Ngũ muội biến sắc nói:

- Chúng ta bị phát giác rồi. Thiếu hiệp chạy theo ta mau.

Rồi nàng chạy trước vào khu rừng rậm mé hữu.

Cam Đường tuy đã khôi phục được hai thành công lực nhưng khinh công chàng lúc này so với Thập Ngũ muội đã kém xa. Chàng hết sức rượt mà không sao theo kịp.

Hai người vừa vào rừng thì phía sau đã có tiếng quát:

- Đứng lại!

Cam Đường giật mình kinh hãi quay đầu nhìn về phía sau thì thấy bốn tên kiếm thủ áo đen đang chạy như bay tới nơi.

Thập Ngũ muội vừa quay lại vừa nói:

- Thiếu hiệp chạy mau đi! Để ta phát lạc bọn này cho.

Bỗng một thanh âm vang lên:

- Chạy ư? Không kịp nữa rồi!

Cam Đường và Thập Ngũ muội đã nhìn rõ người đuổi theo thì đúng là con yêu phụ đã ngồi đối ẩm với Tây Môn Tung. Mụ từ trong một bụi cây nhảy ra, mặt đầy sát khí trông rất khủng khiếp.

Thập Ngũ muội sợ xám mặt lại, run run bảo Cam Đường:

- Mụ là phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều, là vợ yêu của Tây Môn Tung. Để ta chống với mụ một trận, còn thiếu hiệp phải ráng trốn chạy cho thoát.

Trốn chạy đối với Cam Đường là một chuyện lạ, từ ngày xuất hiện trên chốn giang hồ chàng chưa từng khiếp sợ địch nhân đến phải trốn chạy bao giờ. Nhưng lúc này công lực chàng mới khôi phục được hai phần, nếu không chạy thì chỉ có đường chết. Chàng nghe giọng nói của Thập Ngũ muội thì biết ngay là nàng không địch nổi Huỳnh Kiều Kiều...

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều vừa chạy đến trước mặt đã cười lạt nói:

- Thập Ngũ muội! Giỏi thật! Mi dám làm việc động trời này ư? Thằng lỏi kia quả là có bộ mặt xinh đẹp, mi mê gã mà quên cả luật pháp bản môn.

Thập Ngũ muội thúc giục Cam Đường chạy đi, rồi không nói gì nữa, nhảy xổ lại đánh Huỳnh Kiều Kiều.

Huỳnh Kiều Kiều rút lên:

- À! Mi dám chống ta!

Hai bên đều động thủ.

Cam Đường nghiêng răng toan nhảy lại trợ chiến thì bốn tên kiếm thủ đã bao vây chàng.

Một tên kiếm thủ hỏi:

- Người có chịu nghe lời ta quay về không, hay còn chờ ta phải động thủ?

Cam Đường biết rằng khó lòng thoát thân được, nhưng chẳng lẽ lại bó tay chịu trói. Chàng nhìn chăm chặp vào kiếm sĩ áo đen, đáp bằng một giọng lạnh như băng:

- Kẻ nào ngăn cản ta tất là phải chết!

Tuy Cam Đường mới khôi phục được hai thành công lực, nhưng oai danh vẫn còn. Đối phương không lường được bản lĩnh chàng sâu nông thế nào.

Gã kiếm thủ bất giác lùi lại một bước vung kiếm lên nói:

- Tiểu tử! Dù người có chấp cánh cũng đừng hòng trốn thoát.

Bên kia Thập Ngũ muội cùng phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều đang chiến đấu dằng co bất phân thắng bại. Nhưng xem chừng Thập Ngũ muội có vẻ kém thế, phần thủ nhiều hơn phần công. Nàng vừa đánh đỡ vừa lớn tiếng hỏi:

- Cam Đường! Người còn chưa chạy đi ư?

Hiển nhiên mục đích của nàng là yểm hộ Cam Đường chạy thoát, nếu không thì nàng rút lui chẳng khó khăn gì.

Cam Đường không hiểu như vậy, lòng chàng áy náy vô cùng. Chàng tự nghĩ:

- Mình chết chẳng kể làm chi nhưng để Thập Ngũ muội vì mình mà phải chịu liên lụy thì thật là một mối ân hận suốt đời.

Cam Đường nghĩ vậy đột nhiên chàng nhẩy xổ vào kiếm thủ áo đen.

Kiếm thủ áo đen rú lên một tiếng khủng khiếp, gã không chống nổi, kiếm bị hất tung đi, người ngã lăn ra chết liền.

Cam Đường tuy mới khôi phục được hai thành công lực, nhưng võ học của phái Thiên Tuyệt rất là kỳ bí hiểm độc. Chàng đã vận toàn lực đánh ra một đòn thì thế nguy không phải tầm thường.

Một tiếng quát vang. Ba thanh trường kiếm từ ba ngã đánh vào. Cam Đường không dám trả đòn. Chàng thi triển phép “Truy Phong Hóa Ảnh” thoát ra ngoài vòng kiếm quang nhưng cạnh sườn bên phải chàng đã trúng phải một lưỡi kiếm. Máu tươi chảy ra ướt đầm cả áo.

Bọn kiếm thủ áo đen này cũng không phải hạng tầm thường, tuy kiếm thuật chúng chưa bằng những tay kiếm thủ áo gấm, nhưng ở trên chốn giang hồ chúng cũng đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất.

Phép “Truy Phong Hóa Ảnh” của Cam Đường tuy rất kỳ ảo nhưng công lực chàng không đủ, nên không phát huy được đến chỗ tuyệt diệu của nó. Thế mà chàng thoát được ba thanh kiếm đồng thời giáp công kể cũng là khá lắm rồi.

Cam Đường không dám dừng lại. Tiện tay chàng lượm thanh trường kiếm của tay kiếm thủ chết rồi cầm đi theo. Chàng không nhìn gì đến vết thương, băng mình chạy trong rừng sâu.

- Chạy đâu cho thoát!

Ba tay kiếm thủ vừa quát vừa rượt theo.

Cam Đường cắn cổ chạy vong mạng hồi lâu. Sau không thấy có người đuổi theo nữa chàng mới đứng lại vuốt mồ hôi trán, thở một hơi dài.

Chàng không hiểu Thập Ngũ muội đã trốn thoát chưa và tự thẹn với tinh thần võ sĩ là đã bỏ nàng chạy lấy mình.

Chàng nghĩ tới những người ân oán với mình và nhiều việc phải làm lại chạy nữa. Chàng mừng thầm là may mà bọn Tây Môn Tung cùng kiếm thủ áo gấm đã rời khỏi Thấu Ngọc Biệt Phủ, không thì chẳng còn hy vọng nào trốn thoát. Dù Thập Ngũ muội có muốn cứu ứng cũng khó lòng ra khỏi địa lao.

Khu rừng này không lớn lắm, rộng ước chừng hai dặm vuông, mắt chàng đã ra đến ven rừng, ngoài rừng là con đường quan đạo đầy cát vàng. Nhỡn giới chàng trông suốt được đến mấy dặm.

Cam Đường ngẩn ngừ một chút rồi băng mình ra khỏi khu rừng...

Chàng vừa xuất hiện, bỗng la thảm:

- Thôi chết rồi!

Tám tay kiếm sĩ áo đen từ hai bên tả hữu nhảy vọt ra. Trong số này có cả ba tên vừa rồi. Bọn chúng đã đi đường tắt đến đây đón đường từ trước.

Chàng lâm vào tình trạng không chiến đấu thì chẳng có đường nào thoát thân. May mà trong tay chàng có cầm thanh trường kiếm nên cuộc chống đỡ còn dễ hơn là hai bàn tay không. Tuy nội lực không đủ, song những yếu quyết tối cao chàng vẫn thuộc lòng cũng có thể bổ sung vào chỗ khiếm khuyết này.

Tám thanh trường kiếm rít lên veo veo. Làn kiếm quang dày đặc chụp xuống người Cam Đường.

Choang choang! Lưỡi kiếm chạm nhau bật lên những tiếng rùng rợn. Cả tám thanh trường kiếm đều bị hất ra nhưng cánh tay Cam Đường cũng đau đớn như dần. Tám tên kiếm sĩ bị một chiêu của Cam Đường đẩy lui, chúng không khỏi kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Bất thành linh hai bóng người từ tận trong rừng nhảy vọt ra. Người đến trước vừa xông vào bọn tám người thì mấy tiếng rú rừng rợn vang lên. Hai tay kiếm thủ áo đen bị người mới đến nhảy xổ vào ngã xuống đất chết liền. Bóng người phía sau vọt tới nơi liền đứng chặn phía trước.

Bóng người vọt ra trước chính là Thập Ngũ muội, và bóng người sau là Huỳnh Kiều Kiều. Hai người lại khởi cuộc giao phong.

Cam Đường không khỏi ruột gan tan nát. Chàng biết rằng nếu Thập Ngũ muội không phát hiện ra mình đang bị vây đánh, nàng cứ đông tuốt thì Huỳnh Kiều Kiều chẳng tài nào đuổi kịp. Bây giờ hậu quả sẽ đi tới đâu khó mà lường được.

Thập Ngũ muội giao tranh để liều mạng, công nhiều hơn thì khiến cho Cam Đường không khỏi ghê hồn.

Huỳnh Kiều Kiều bộ pháp cùng chiêu thức rất vững vàng, không chịu mạo hiểm. Coi chừng mụ nắm chắc được phần thắng rồi.

Một tiếng hô:

- Tiến lên!

Sáu gã kiếm thủ áo đen lại khởi thế công. Kiếm phong rít lên rừng rợn. Những tiếng “choảng choảng” dội lên không ngớt như pháo liên châu.

Cam Đường hai mắt đỏ ngầu, nghiêng rặng chống đỡ. Thỉnh thoảng chàng lại trúng kiếm đau nhói lên.

Mới trong nửa khắc Cam Đường đã bị thương đến mười mấy chỗ. Mình chàng đỏ lôm như một người máu. Ý chí cầu sinh giữ cho chàng không đến nỗi ngã lăn ra.

Hét lần này qua lần khác, chàng xoay đi trở lại mỗi một chiêu thức. Mắt chàng hoa lên, không còn nhìn rõ được chiêu thức của đối phương. Chàng biết là cái chết sẽ đến với chàng trong chớp mắt. Công lực chàng kiệt dần, chẳng khác gì ngọn đèn hết dầu sắp tắt.

Bỗng một tiếng thét chói tai! Một bóng người bị hất vọt lên không, miệng học máu tươi ngã lăn xuống đất.

Cam Đường không cần nhìn cũng biết ngay là Thập Ngũ muội, ân nhân của mình bị nguy rồi. Lòng chàng se lại. Mọi luồng nội lực không hiểu từ đâu kéo đến. Chàng gầm lên một tiếng, phóng ra chiêu “Biên Châu Toái Ngọc”.

“Biên Châu Toái Ngọc” là một tuyệt chiêu để liều mình cùng chết với địch nên nó mãnh liệt vô cùng.

Tiếng rú khủng khiếp vang lên! Ba tay kiếm thủ áo đen nằm lăn trên vũng máu. Còn ba tên nữa cũng trúng kiếm phải lùi ra xa ngoài hai trượng.

Cam Đường trong tay chỉ còn thanh kiếm gãy cụt một nửa. Người chàng lại bị thêm mấy vết thương, lão đảo luôn mấy cái, miệng chảy máu tươi ra. Chàng phải cố giữ cho khỏi ngã. Áo quần chàng đầm máu, những vết thương lòi cả thịt ra ngoài trông rất khủng khiếp.

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều nhảy vọt tới nghiêng rặng quát:

- Cam Đường! Nếu môn chủ ta không có lời nói trước là còn lợi dụng đời sống của mi thì bản tòa bầm mi nát ra như cháo.

Cam Đường sờ dĩ không ngã là nhờ có chí khí cường ngạo chống đỡ, thực ra người chàng đã mê đi rồi. Đối phương nói gì chàng cũng không nghe thấy nữa. Mắt chàng tối sầm, sắc mặt lợt lạt.

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều lại thét lên:

- Bắt lấy gã đem về!

Ba tên kiếm thủ áo đen nhảy xô tới.

- Khoan đã!

Một tiếng quát đột nhiên vọng tới.

Ba tay kiếm thủ áo đen bất giác dừng chân lại.

Hai người đàn bà che mặt vọt vào trong trường không một tiếng động. Một người thanh âm trong trẻo nghe rất lọt tai nhìn người kia hỏi:

- Đại thư! Có phải y đó không?

Người kia đáp:

- Chính y rồi!

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều mặt hoa bao phủ một làn sương dày đặc. Mắt lộ sát khí, mũi tiến lại ba bước cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Hai vị là cao nhân phương nào?

Thiếu nữ áo hồng được kêu bằng đại thư lạnh lùng đáp:

- Về điểm này người bất tất phải hỏi làm chi.

Huỳnh Kiều Kiều xẵng giọng:

- Con tiện tỳ thật là ngông cuồng!

- Người thóa mạ ai?

- Ta mắng mi đó!

- Mi muốn chết chẳng?

- Hai con tiện nhân muốn chết thì đúng hơn.

- Câm miệng ngay!

Thiếu nữ áo hồng vừa quát vừa ra tay đánh Huỳnh Kiều Kiều.

Không trường lại bao phủ một làn không khí khẩn trương.

Ba tay kiếm thủ áo đen đưa mắt nhìn nhau. Đoạn một tên tiến về phía Cam Đường. Còn hai tên giờ trường kiếm lên nhảy về phía thiếu nữ có giọng nói trong trẻo.

Kiếm quang lấp loáng, tiếng rú vọng lên! Không hiểu thiếu nữ này ra tay cách nào mà hai tay kiếm thủ chưa ra được nửa chiêu đã chết nhẵn thây đương trường. Kỳ ở chỗ cả hai tên đều chết về lưỡi kiếm của mình, tựa hồ chúng đã tự tử.

Còn tên kiếm thủ kia đang tiến về phía Cam Đường thấy vậy thì không khỏi bỏ vía. Gã lấy cây trúc tiêu ra thổi loạn lên.

Thiếu nữ kia lạng người tới như ma quỷ hiện hình. Nàng phất cao tay áo một cái, gã thổi tiêu té xuống chết ngay. Mới vội giơ tay, nhấc chân nàng đã hạ sát ba tay kiếm thủ thì thiệt là một bản lãnh thần sầu quỷ khốc.

Thiếu nữ áo hồng đấu với Huỳnh Kiều Kiều, công lực tương đương, gây nên một cuộc ác đấu phi thường khốc liệt.

Cam Đường bị những tiếng rú ghê hồn làm cho tỉnh lại một chút. Đầu tiên chàng nhìn thấy thiếu nữ che mặt đứng cách mình chỉ trong gang tấc. Dáng điệu nàng dường như quen thuộc, song thần trí chàng mê man không nhớ là đã gặp ở đâu. Tiếp theo chàng phát giác ra thiếu nữ áo hồng đang giao chiến với Huỳnh Kiều Kiều, lập tức chàng biết rõ ngay thiếu nữ đang đứng gần mình là ai.

Cam Đường lại đảo mắt nhìn ra xa thì thấy Thập Ngũ muội nằm lăn dưới đất cách đó ngoài ba trượng. Chân chàng xiêu vẹo bước đi không vững, cố gượng tiến về phía nàng.

Thiếu nữ che mặt đi theo sau chàng.

Cam Đường phải khó nhọc lắm mới lại được đến bên Thập Ngũ muội. Chàng kiệt lực ngồi ngay xuống, cất tiếng ghen ngào gọi:

- Đại tẩu! Đại tẩu!

Kể ra thì cách xưng hô này cũng không hợp lý, nhưng chàng không biết lai lịch cùng tên họ Thập Ngũ muội mà chỉ biết thiếu phụ đã có chồng nên kêu bằng đại tẩu.

Thập Ngũ muội chỉ còn thoi thóp thở. Nàng hé mắt ra một chút rồi nhắm mắt lại ngay.

Thiếu nữ che mặt cất tiếng oanh hởi:

- Y là đại tẩu thiếu hiệp đó ư?

Cam Đường không trả lời, tiếp tục gọi nữa.

Thiếu nữ che mặt cúi đầu xuống đặt ngón tay lên huyết mạch của Thập Ngũ muội.

Thập Ngũ muội hé mở cặp mắt thất thần. Cam Đường móc thuốc “Vạn Ứng Đan” trong bọc ra.

Thập Ngũ muội thều thào nói:

- Cam thiếu hiệp!... Xin chôn ta vào trong nấm mồ đối diện với hang Đại Phật... Tây Môn Tung là...

Cam Đường bóp nát viên thuốc đưa tay ra toan nhét vào miệng nàng.

Thập Ngũ muội hai mắt nhắm lại. Cổ họng nấc lên một tiếng rồi ngoẹo đầu ra mà chết.

Cam Đường toàn thân tê dại. Viên thuốc rớt xuống đất. Chàng ngậy người ra nhìn thi thể Thập Ngũ muội. Nàng đã chết rồi! Nàng vì chàng mà chết nhưng tới bây giờ chàng vẫn chưa hiểu tại sao nàng lại hy sinh cho mình. Lai lịch nàng thế nào chàng cũng không hay.

Hai hàng nước mắt tuôn rơi, Cam Đường miệng lẩm bẩm khẩn thãm:

- Thập Ngũ muội ơi! Đại tẩu ơi! Tại hạ thề rằng sẽ báo thù cho đại tẩu!...

Bên kia Huỳnh Kiều Kiều đã bị thiếu nữ áo hồng dồn vào thế thủ.

Huỳnh Kiều Kiều chưa thấy viện thủ tới nơi. Mụ phóng ra một hư chiêu rồi chạy trốn vào khu rừng gần đó.

Thiếu nữ áo hồng che mặt cũng không đuổi theo, lạng mình đến bên Cam Đường.

Nửa câu sau cùng của Thập Ngũ muội “Tây Môn Tung là...” là gì? Đáng tiếc nàng chưa nói hết câu đã tắt hơi để lại cho Cam Đường một sự bí mật không sao hiểu được.

Thập Ngũ muội lại xin chàng đem vào ngôi mộ hờ trong rừng hoang. Chính nàng đã đào ra, đối diện với hang Đại Phật cũng là một điểm bí mật khó mà đoán ra được. Bây giờ nàng chết rồi thì những bí mật này vĩnh viễn không phanh phui ra được nữa.

Cam Đường lại cảm thấy toàn thân mất hết công lực. Mi mắt chàng nặng trĩch rồi nhắm lại. Thần trí chàng dần dần đi vào chỗ mê man. Tay chàng trở vào thi thể Thập Ngũ muội, mơ hồ nói:

- Xin... đem... y đi...

Dứt lời chàng ngã ngửa ra.

Thiếu nữ che mặt la hoảng:

- Đại thư! Làm sao bây giờ?

Thiếu nữ áo hồng sờ mạch Cam Đường nói:

- Trước hết phải đem y rời khỏi nơi này.

- Vậy còn thi thể người này thì làm sao?

- Mai táng cho y.

- Nhưng chàng vừa bảo đem y đi, ta ngờ rằng bên trong vù này còn có điều ngoắt ngoéo.

- Công chúa! Được rồi! Công chúa bỏ hạt Thiên Long Châu vào miệng người đàn bà này là có thể giữ thi thể không thối nát.

- Phải đấy! Hãy lắng tai nghe! Hình như có người đến đó.

- Công chúa! Thương thế của thiếu hiệp rất nghiêm trọng, nếu không cứu trị ngay thì nguy đấy. Theo ý kiến của tại hạ thì nên rời khỏi nơi này ngay.

- Được rồi!... Nhưng chàng không hành động được...

- Công chúa! Thi thể người này để tại hạ mang đi.

Thiếu nữ áo hồng nói xong cấp thi thể Thập Ngũ muội lên.

Những tiếng hô vang dội chói tai vọng lại. Xem chừng bọn Thấu Ngọc Biệt Phủ kéo đến rất đông.

o O o